

Konstens Hus startar sin vårsäsong med mycket måleri. Den andre i raden av målare heter Hans Lif och kommer från Näsåker men är numera bosatt i Stockholm. Vid första anblicken av hans bilder skulle man kunna tro att det rör sig om en äldre konstnär. Stilen är renodlad nästan puristisk. Namnet på den "ismen" kommer av pur lika med ren, oblandad. Dess utövare lade sig vinn om en strävan efter renhet och enkelhet med färgen lagd i rena plan utan fördrivningar. Västerbottningen Helge Linden var en av de stora norrländska puristerna och stilbildare för många målare under mitten av förra seklet. Hans Lif kan knappast ha påverkats av dessa pionjärer då han föddes så sent som 1958. Däremot finns det i hans bilder lite av den femtiotalsretrospektion som präglar dagens formideal, en kolorit bestående av rena färger och med de geometriska grundformerna klart definierade. Hårt belysta motiv utan ljusdunkel. Det är ett habilt, flyhänt måleri som Hans Lif uppvisar. Vardagsföremål staplade på varandra till stilleben ges form och riktning med några snabba, breda, kraftfulla penseldrag. Det är inte mycket av tveksamhet och trevande i hans bilder. Han är både form- och linjesäker samtidigt som han har en god känsla för färgens uttrycksmöjligheter. Linjeföringen kan kanske någon gång bli sirligt dekorativ, vilket tydligast kan kännas i några av teckningarna. Det är som om han låter sig förföras av linjespelet och sitt stilideal och den stränga sakligheten får stå tillbaka för en utsvävande dekorationslusta. Inget ont i det så länge man inte blir insmickrande eller slav under sin stil, sin egen epigon.

Dekorationslustan syns också tydligt i bilden *Hyreshus; skira träd* där penseln får ta några extra svängar, till synes på eget bevåg, för att bryta den stränga geometrin hos husen. Den här bilden andas formligen femtiotalsestetik och vore det inte olja på duk på en konsthall så skulle jag lika gärna kunna ta den för ett arkitekturperspektiv ämnat att sälja in ett bostadsområde till en tveksam allmänhet.

Inga motiv är sämre än andra. En uräten pizzakartong, all vardagens trivialitet materialiserad, ställs mot arabiska mässingföremål på ett bord och blir ett utsökt motiv för måleriska äventyr. Man kan kanske fundera på djupare symboliska innebörder i denna sammanställning om man är lagd åt konstvetenskaplig kremlologi, men jag tror inte det är konstnärens avsikt att öka på den förvirringen. För övrigt tror jag det är alltför lätt att övertolka och läsa in symboliska avsikter i konst. De flesta konstnärer ägnar sig mer åt det handgripliga, intuitiva och sensuella i själva arbetsprocessen

Jag tror inte vi heller skall dra några politiska slutsatser av ett *Russinbröd på Svensk Historia*, det låter sig svårligen göras, det räcker gott med att enbart njuta av anblicken av detta stilleben.

Med jämna mellanrum brukar kuratorer och konsttolkare proklamera måleriets död. Det är lika intelligensbefriat som att dödförklara boken bara för att vi numera kan läsa texter på en dataskärm. Det finns kvaliteter i måleriet som aldrig kan ersättas av något annat medium. Måleriet har en unicitet som inte går att överföra till reproduktioner eftersom själva konstupplevelsen är så starkt knuten till själva materialet och dess behandling. Poesi kan njutas utan att man tvingas läsa originalmanuskriptet. Musikaliska upplevelser kan man med fördel njuta av i sin CD spelare, men oljemålningar kan bara upplevas som original åtminstone än så länge. Det är också därför det behövs minst en konsthall i varje kommun! Vill ni ha övertygande konstnärliga upplevelser så finns det stora möjligheter för detta just nu på konsthallen i Luleå, det vill säga Konstens Hus.

Bertil Sundstedt